

Rakas enoni lensi lumienkeleiden maahan, sen vuoksi tämä vielä kerran: Aamulla pihallani oli lumienkeli. Siivet olivat sillä jäässä, mutta kasvot loistivat kirkkaasti. Kannoin enkelin sisälle ja odotin, että se sulaisi, mutta se ei sulanut. Odotin iltaan, mikään ei muuttunut, enkeli riippui jäätyneenä kattoparrussa, se oli umpijäätynyt eikä näyttänyt olevan toivoakaan, että se alkaisi sulaa. Aamuyöllä säpsähdin outoon valoon ja siipien kahinaan. Enkeli oli sulanut. Yllään sillä oli taidokkaasi punottu valkoinen vaate. Siivet kahisivat, ja huoneeseen tulvi elämää. Se oli kuin itse elämää, enkä voinut sitä katsellessa jatkaa kovuuttani. Ymmärsin sydämeni olevan kivettynyt, eivätkä kasvoni loistaneet kirkkaasti. Vaatteeni oli aikojen saatossa tahriutunut, eikä elämässäni ollut mitään kaunista eikä taidokkaasti punottua. Itkin lattialla katkerasti. Mieleepi ilmestyi niiden ihmisten kasvoja, jotka olivat minua vastaan rikkoneet, enkä kyennyt antamaan anteeksi. Siivet kahisivat, ja huoneeseen tulvi elämää. Enkelin kasvot loistivat kirkkaasti, eikä niissä näkynyt katkeruutta lainkaan, vaikka se oli tullut kaltaisten kivisydämien hylkäämäksi. Kadehdin sitä. Tein tahdon valinnan. Annoin anteeksi kaikille, jotka olivat minua vastaan rikkoneet. Sielustani kamppailtiin, mutta en antanut periksi. Viimein olin kevyt, olin kohdannut oman pahuuteni, olin vapautunut anteeksiantamattomuudestani. Minulle näytettiin kaikki ne ihmiset, joita vastaan olin itse rikkonut. Ihmettelin, miksi en ollut ennen heitä huomannut. Sain kutsumukseni, enkä voinut jatkaa sen vastaisesti. Joka aamu pihalleni tuli lisää lumienkeleitä jäätymään, siivet olivat niillä jäässä, mutta kasvot loistivat kirkkaasti. Sisällä siivet kahisivat kilpaa, ja huoneeseen tulvi elämää. Ymmärsin, että takaisin paluuta ei ollut. Eräänä aamuna piha oli tyhjä. Lumienkeleitä ei ollut pihalla eikä huoneessa. Ihmettelin. Ymmärsin, että en ollutkaan valmis. Halusin olla lumienkeli, mutta olin siipirikko, enkä koskaan kykenisi lentämään halki taivaiden kuin aidot lumienkelit. Menneisyyden varjot eivät jättäneet minua, ne saapuivat enkeleiden tilalle nujertamaan minua. Kävin pihalle makuulle. Kämpäryin itsesääliin ilman toivoa. Olin jäätyä kuin pihan lumienkelit. Viimeisillä voimillani katsoin taivaalle. Tuhannet lumienkelit olivat tulossa minua noutamaan. Ne tarttuivat minusta kiinni ja nostivat ylös. En voinut heidät nähtyäni jäädä itseeni enkä voinut syyttää toisia. Minun oli kohdattava kalaiseni siipirikot, jotka kykenivät lentämään. Tiesin olevani siipirikko, mutta siipeni olivatkin ehjät ja päälläni taidokkaasti punottu vaate. He nostivat ja kannattelivat, eivätkä jättäneet minua. Olen valmis! huusin ja lensin lumienkeleiden maahan.